

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

ЦАРСТВОТО НА ЕДНА ГРОБОВНА ОМЕРТА

Докога лицемерно ще се питаме защо е тая ниска изборна активност

Милена ВЪРБАНОВА

не гъква по този въпрос. Нито „основните“ партии в Сбирщината – една метафора за състава на Народното събрание, която ще използвам по-нататък в текста си и ще се мотивирам, разбира се, защо го правя. Под нея би трябвало да се разбират мастодонтите на мафията - ГЕРБ и ДПС - нито новите мафиоти с етикет „антимафия“ - разбирай шарлатаните, „паранетите“, „рогоносците“, „гномовете“ и „възрожденците“ дори. Та и извънпарламентарните приживалки Мая и Ваня, Левицата, Възходите, Отходите и пр. По въпроса за изборния закон цари гробовна омерта

Ясно е защо. Защото всички тия монументални престъпници и дребни мошеничета разкошно ги устройва електоралният фарс, който в продължение на три десетилетия не позволява на нашия народ да изрази волята си. А после лицемерно се „питаме“ - ама защо е тая ниска изборна активност? Възмутих се, когато в първата си реч след изборите, произнесена „от трибуната на фейсбук“, Костадинов заяви: „Българският народ припознава собствената си държава като чужда“.

На стр. 2

СВОБОДАТА

На стр. 6

„Свободата води народа“, художник Йозен Дьолакром

ОТЕЧЕСТВОТО НАД ВСИЧКО

Акад. Николай Хайтов прег „Нова Зора“ в разговор с проф. Орлин Загорев

О. З.: Нужна ми е Вашата самоидентификация: талантлив писател, дисидент за всяка власт, вечна духовна опозиция, конфликтна личност, националист, постоянно търсещ, безстрашен и неумолим публицист, а може би - всички заедно?

Н. Х.: Опитвам се да оста на верен на себе си - това е най-кратката формула на моята, както Вие я нарекохте „самоидентификация“. Аз съм възпитан в обич към Отечеството и това чувство е определящо за поведението ми. Между другото, аз съм напълно убеден не само теоретично, а и от дългия ми опит в живота, че коренът на главната за България и българите беда идва от nihilизма, от безро-

дието. То започна да се всажда в училищата ни от 1947 г. насам в името на „интернационалното братство“. След това ни замете, дори с още по-голяма сила, лавината на космополитизма и сега всеки се грижи само за себе си, за своето преуспяване и забогатяване. За себеподобните, за държавата, за обществото никой пет пари не дава. Пометена беше и държавата, за да не може да пречи на престъпниците, и ето ни на ръба на пропастта.

О. З.: Не смятате ли, че критиката на вашата личност винаги е била по-силна, покреслива и по-непримирима, отколкото на вашето творчество, на художествените и естетическите ви предизвикателства. Как си обяснявате това?

Н. Х.: Нормално е критиката към личностите да

Акад. Николай Хайтов

е по-безогледна от критиката на тяхното творчество. Никога една книга не би могла да раздражни моите опоненти, както може да ги вбеси, примерно, моята позиция към техния платен космополитизъм или участието

Проф. Орлин Загорев

ми в проектозакона за опазването на българския език.

О. З.: Вие пишете на едно място: Прави каквото трябва, да става каквото ще. Тази житейска философия помага ли ви? Не е ли това проява на

духовно (интелектуално) бохемство?

Н. Х.: Докосвате се до един особено значителен за нашето „разделно“ време въпрос - за поведението на всеки от нас. Да се кротува ли пред изтървания, всепобеждаващия в момента дух на развалата и злото, или да се съпротивяваме? Аз съм за съпротивлението, независимо от изгледите за успех. То значи всеки да изпълнява повеленията на съвестта и на дълга си, без оглед на изгледите за успех.

О. З.: Вие сте прекалено ревнив към сътвореното от българската нация. „Интеграцията“ не ви допада. Човек остава с впечатлението, че при вас националната идентичност се преражда в духовен херметизъм или културен сепаратизъм.

На стр. 2

ОТЕЧЕСТВОТО НАД ВСИЧКО

От стр. 1

Така ли е всъщност, или е резултат на недостатъчно познаване на Вашите възгледи от другите?

Н. Х.: „Интеграцията“ ми допада; когато тя означава взаимодействие, а не претопяване. При мене и дума не може да става за духовен „херметизъм“. Моят ревност, за която вие говорите, е проявление просто на един самозащитен рефлекс. Стремех да се запазят традиционните, присъщи само на българина духовни ценности, които очертават неговата физиономия или още „идентичност“ пред света. Без подобна „идентичност“ ние въобще не сме нито племе, нито народ, Отварянето ни към света има своите здравословни граници. Когато води до обезличаване, то е гибел. Сътвореното в духовната ни област от българската нация е сламката, на която ние се крепим, за да не изчезнем в световното „културно“ море.

О. З.: „Ориенталицизмът и балканската ни сиромашия“ са според вас две основни причини за това, че у нас всичко остава „недоносено“: конституция, демокрация, капитализъм, социализъм, национализъм, република, интернационализъм и т. н. И сега ли ми-

слите така?

Н.Х.: И сега го мисля, разбира се; дори сега повече, отколкото преди, защото повече от всякога е ясно, че истински демократизъм не е възможен в една изгризана от партийните коте-рии страна. Опартизанянето, на което сме свидетели, е чумата на България.

О.З.: Не мислите ли, че днес България преживява своето второ „кърджалийско време“ с всички произтичащи от това катастрофални последици. Не заслужава ли да се появи литературно произведение или кинофрмб, за да се пресъздаде трагизмът на това време, както това бе направено в „Капитан Петко войвода“, „Време раздельно“ и т. н.?

Н. Х.: Не мисля, че сегашното време е като „кърджалийското“. Сегашното е по-лошо от кърджалийското и ще ви кажа защо. По време на кърджалийските размирици, всъщност на кърджалийското разбойничеството (на кърджалийската анархия), потърпевшият народ е бил обединен срещу шайките и твърде успешно се е спасявал. А сега брат е налегнал брат да му вади душата кога с памук, кога с юмрук.

Разбира се, че трагедията на народа ни заслужава да се опи-

ше, но киното се прави с пари, а парите са у тези, които нямат сметка от разкриването на истината.

О. З.: Много хора на духа и на перото днес се оплакват, че преди 10 ноември 1989 г. били репресиран, че техни гениални творения не излизали поради действието на тоталитарни норми на обществен живот. И за причина се посочва, че не са споделяли политиката на БКП. Доколко то ми е известно и бих могъл да потвърдя безусловно това, в онова време вие бяхте един от малцината, които се осмеляха да изразят своето несъгласие по редица решения на ПБ на БКП и на висши държавни органи. При това вие бяхте и останахте безпартиен. Един интелектуалец дори призна публично по БНТ, че влязъл в БКП, защото искал да стане доцент. Не ви ли попречи безпартийността да станете писател? Не бяхте ли и вие репресиран?

Н. Х.: Вярно е, много пишещи събратя се оплакват, че са били репресиран, но никой от тях не издади „залежала“ книга от чекмеджетата да я издаде, когато нямаше кой да им попречи. На тях им беше потребна дисидентска легитимация, за да мо-

гат успешно да преминат към обслужване на новите власти.

О. З.: „Носталгия“ - това е думата, от която и „леви“, и „десни“ се пазят днес като дявол от тамян. Вие как се отнасяте към нея?

Н.Х.: Не съм никога скривал, че изпитвам понякога носталгия, вътрешен глад за времето, когато книгите се печатаха в десетохилядни тиражи и отхвърчаваха от София за всички краища на страната за нула време. Когато във всяка паланка имаше и книжарница, във всеки по-голям град - Дворец на книгата.

Когато можеше да забравиш чантата си на пейката в градината, да се върнеш на другия ден и да си я намериш там. Не виждам нищо срамно в тази и в други подобни „носталгии“.

О. З.: Какво най-много ви отвращава у хората, които претендират, че символизират демокрацията? Бихте ли посочили поне един жив демократ според вашите представи и критерии за демокрация?

Н. Х.: Отвращава ме демагогията като инструмент за постигане на користни цели, за всаждане на развала и разврат в политическия ни живот и мисля, че в това отношение всич-

ки нормални, неизкусени в политиката хора, мислят еднакво. За да не бъде криво разбран, ще добавя, че не е никаква беда кой-то и да било гражданин да има каквито си иска политически убеждения.

Не става дума за това, а за лицемерието. За необуздания ламтеж към власт и забогатяване, който шества около нас с демократична маска.

Има, въпреки всичко, не един и двама искрени демократи, но по правило те не вземат връх в политическия ни живот. Те са почти винаги в сянка, вио-наги в калаблъжка, и то за кратко. Изтласква ги фалангата на фарисеите, на печените лицемери, на демагозите.

О. З.: Страхът според вас е основният инструмент за постигане и налагане на смирение и покорство. От какво най-много се страхувате и прави ли Ви това покорен, и смирен?

Н. Х.: Страхувам се единствено от висшата сила, която е начертала „орисията“ ни, закондала е точния ден и час на разпадането или раждането на всяка една клетка. Силата, която държи в ръцете си здравето й болките. Аз съм фаталист и имам затова съвсем конкретни основания.

Редакционният съвет на „Нова Зора“. Отляво надясно: проф. Станислав Станилов, acad. Георги Близнаков, проф. Орлин Загоров, acad. Николай Хайтов, инж. д-р Марин Белоев, Минчо Минчев, Венцислав Начев, Румен Воденичаров и посланик Христо Малкев, 2000 г.

Две думи още и за смири-еието и покорството. Никога не съм бил нито смирен, нито покорен, най-малко поради страх, но фатализмът предразполага към смирение, най-мъчно постижимото качество. Това е покорство пред Съдбата. Убеждението, че всичко, що е станало - трябвало да стане, че то не е случайност, а брънка от световната хармония. Конкретният израз на това чувство е задоволяване с малкото. Затова пък велико е усещането, че преодоляваш материята, оловната гравитация, която се излъчва от парата и властта.

О. З.: Вие имате доста пессимистична представа за българската интелигенция. И сега ли продължавате да мислите така?

Н. Х.: Никога не съм казал, нито писал, че цялата ни интелигенция е боклук. Че цялата ни интелигенция е продажна, стерилна, корумпирана и склонна да обслужва всяка власт и всяка идея. Голяма част от интелигенцията си остана, най-общо казано, със своя народ, но тя е в момента обезоръжена. На преден план сега са киркестефчовите, които обслужват претопителната машина на „Отворено общество“.

О. З.: Предателството е една от любимите теми на мнозина наши пишещи братя. А и вие имате слабост към нея. Струва ми се, че във връзка с това се признават крайни присъди. Във всяка национална история може да се открият подобни примери. Не е ли това проява на интелектуален мазохизъм?

Н. Х.: Не е въпрос само за интелектуален мазохизъм. Обвиненията към българския народ в предателство са просто един от най-ефективните инструменти

за подбиване на самочувствието на българина, за да се самонамрази. Не се учудвайте, че никой в наше време не отронва дума за българина и българщината. Душегубката успя. Шом колегата Радичков, провъзгласен за най-българският писател, обяви в едно свое интервю, че думата „българщина“ му звучала недопустимо грубо, не виждам кой би я защитил. Това означава, че процесите на самооплюването ни са много напреднали. Щом лично българският ни президент Желев обяви във в. „Литературен форум“, че българският народ бил истинският предател на Левския, от кого и на каква пощада можем да се надяваме, като лично президентът ни оглавява клеветническата кампания? Спомнете си и за „участието ни в покушението над папата“, за „българския чадър“ и т.н.

О. З.: Най-общо да я нарежем „помашка карта“ както вие се изразявате. Има нещо противоречиво в нашето отношение като държава и нация към нея. От една страна, с пълно основание проявяваме подчертана чувствителност към посегателствата върху това население от страна на други нации и държави, както и към прояви на сепаратизъм сред това население, но от друга, проявяваме учудващо примирение и безразличие към проявите на отчуждаване и обособяване по наша вина, по вина на държавата или на отделни нейни институции и личности. На тази не по-малко опасна страна у нас не се наблюдава подобаващ начин и с подобаваща енергичност. Дори вие, който сте известен със своята ревнива защита на родопските българи срещу всякакви хули, неадекватни определения и оценки, почти

не споменавате за това явление. Аз имам предвид достатъчните доказателства за неумението или неспособността на християнската част на нацията да приобщава, да прицелва в лоното на българската нация тези българи. Не е адекватна реакцията срещу опитите на определени среди у нас и други държави да „създадат помашки етнос“, „помашка нация“, па дори и помашка партия. Нима не забелязвате това явление?

Н. Х.: По всичките тези проблеми аз съм писал, но в малотиражни издания, затова не сте ги забелязали. Но сте прав, че общо взето претопителните процеси сред българите мохамедани никое вече не интересуват. Плашат се господа политиците от ДПС, малодушието в това отношение е пословично. Лошото е, че и преди появянването на ДПС ние нямаше адекватна държавна политика към „помашкия“ въпрос. Добре че самите българи мохамедани привикнаха сами да се бранят и спасяват.

Прочетете книгите на бившия окръжен секретар на БКП в Смолян Величко Караджов и ще видите, че съдбата на родопските българи мохамедани е преди всичко тяхно вънление и грижа.

О. З.: Вие употребявате думите „национализъм“ и „националист“ по отношение на себе си без никакви уговорки. Не ви ли смущава все още не-преодоляното погрешно разбиране на това състояние на човешките духа?

Н. Х.: Никак не ме смущава, защото аз знам, че атаките срещу национализма не идват от погрешни тълкувания на понятието, а се налагат от нуждата да се охули, осуди и премахне едно от най-сериозните препятствия,

пред валяка на космополитизма, наричан отпреди „интернационализъм“. Затова кампанията срещу национализма е постоянна (перманентна) и не проявява никаква умора. Прочетете учебника по поръчка на фондация „Отворено общество“ и нагледно ще видите какво значи „йезуитизъм“. Така или иначе, не се лъжете, че някой „погрешно“ разбира понятието национализъм.

О. З.: Как си обяснявате факта, че и комунистическата, и либералната идеология по един и същ начин и с еднаква категоричност отхвърлят национализма, в еднаква степен виждат в него опасност за прогреса и с едни и същи хули го заклеймяват?

Н. Х.: Обяснението е много просто: комунистическата идеология робуваше за интернационално братство между народите, всъщност за сливането им в една съветска социалистическа общност. Космополитизмът е същото, само че той ратува за претопяването на малките в големите капиталистически формации.

Големите народи никога не са обичали национализма, т. е. самостоятелността на по-малките, и това е така не от завчера и вчера, а от пет хиляди години насам. Помислете колко малки народи са минали под ножа на могъщите големи.

О. З.: Какво послание бихте искали да оставите на бъдните поколения?

Н.Х.: Господа, без своето Отечество вие сте загубени! - това бих казал на младите, които напират зад нас.

О. З.: Каква политика според вас трябва да провежда българската държава по отношение на гражданите с небългарско или с раздвоено нацио-

нално съзнание?

Н. Х.: В това отношение трябва да учим от нашата мъдра съседка Турция: може да си всякакъв, но щом си на територията на Турция, в сила са нейните закони, нейното гражданство, нейният език. Там етнически партии няма - това е също благороден пример за подражаване.

О. З.: От какъв национален идеал се нуждаем днес?

Н. Х.: От най-стария, известен досега - ИДЕАЛА, НАРЕЧЕН ОТЕЧЕСТВО. Готовността да го браним и да се жертваме за него, за да имаме възможност сами да редим съдбините си по наша кройка и традиция.

О. З.: Как се отнасят към славянската идея?

Н. Х.: Нищо лошо не виждам в това сродните по произход, език и традиции народи да усилят родствениите, културните и търговските си връзки.

О. З.: Какъв връх днес България?

Н. Х.: България наникъде не върви. България се лута. Тя е в момента като една гемйка в развълнувано море, със скъсани платна и - което е най-ужасно - с много капитани.

О. З.: Докъде може да стигне според вас тенденцията на духовното обезличаване на българската нация? В какво виждате спасението?

Н. Х.: Както сега върви (ако не се стигне до някакъв поврат), за пълното духовно обезличаване на българина ще са необходими не повече от две десетилетия.

„Ще остане едно-единствено препятствие - езикът, но никога не е късно и той да се подмени. Нали писателят Любен Дилев подкани вече нашата литературна обществност към това подчинение („Отказ от историята, езика и православието“ - виж в. „Литературен форум“ от 14 юли 1993 г.)

О. З.: Вие поддържате връзка с писатели от всички балкански страни. В кои от тях националната идея има върховенство. Възможно ли е някакво сравнение с националното самочувствие на българските писатели?

Н. Х.: Нашият съюз на писателите поддържа връзки с творческите среди във всички от тях (без изключение) НАЦИОНАЛНАТА ИДЕЯ ИМА ПЪЛНО ВЪРХОВЕНСТВО.

О. З.: Темата за Русия малко присъства във вашето творчество. Защо?

Н. Х.: Русия е повече тема за поетите, но като гражданин аз гледам на Русия като на единствената в света страна, която НИМА ИНТЕРЕС ОТ ИЗЧЕЗВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ. Мисля, че скоро ще се убедим в това - нека да е досадно, но това е достоверно, непохватно през вековете обстоятелство.

На стр. 4

ЦАРСТВОТО НА ЕДНА ГРОБОВНА ОМЕРТА

От стр. 1

Това е дълбоко заблудяващо съждение. Нашата държава ни бе отнета от фалшивата парламентарна „демократия“ и партийните ОПГ-та, които ликвидираха всички човешки права на българина - на труд на живот, на образование, на здравеопазване, на професионална реализация, на свободно изразяване, на родителство, на елементарно човешко щастие, на живот. Не ние се отказохме от държавата, а папалачта, която представлява държавата и нейните институции - се отказа от нас. И циментираща това отказ на всички нива - законодателно, изпълнително, съдебно, медийно. Като се почне с избирателния закон. 50-ата Сбирщина също няма да се занимае с изборното законодателство, защото ще бъде „заета“ с други „по-належащи“ дела. В НС винаги ще влизат едни и същи негодуници - „елит“ от мърши или както писа Елена Гунчева, „каймак от утайки“ - а ти, народе „възродени“, върви към урните и „накай ред за свобода“. Впрочем чет три и курсур десетилетия лъжи и фалши-

фикации на теб, народе, ти писана да играеш ролата на глупака и „да си пуснаш сласа“ за она, дето клати гората. Ниската избирателна активност е в интерес на престъпната партийна система, но катастрофално ниската - вече ужасява политическите мафиоти. Защото тя е сигнал за избухване на вулкана. Действителната електорална активност на последните избори бе не 32 процента, както съобщава пропагандата, а 15 -17 процента.

Читател на сайта „Скандално.нет“ ме запита защо в Унгария и Словакия по изборен път дойдоха на власт национални политици като Орбан и Фицо - а ние, българите, с отказа си да участваме в изборите се лишаваме от възможността да изберем техния еквивалент в България. Първо - защото няма български еквивалент на Орбан и Фицо; второ - защото нашите политици, включително тези с национална режурка, се назначават от чужди посолства; и трето - защото в Унгария и Словакия си нямат благинката на българския избирателен закон.

В българското изборно законодателство трябва незабавно да се направят следните промени:

За валидни да се признават изборите, в които са взели участие 50 процента + 1 от имащите право на глас.

За да се възпре спиралата на непрекъснатите избори, които в дадените условия ще се явят като резултат от този параграф, трябва да се спре съвместията на партиите подир проведени невалидни избори. Държавните субсидии на партийните ОПГ-та са отвратителен български патент, на който във всички случаи трябва да се тури край. Партиите в „цивилизованите“ държави (така доскоро наричахме страните, от които вземахме „демократичен“ пример) се издържат от членски внос.

Да се наложи образователен ценз за избиратели и избиратели - а за вторите и допълнителни условия. За дължително условие за избирателна трябва да стане наличието на диплома за средно образование, а за кандидата за депутат - диплома за висше. Освен това кандидатът за народен предста-

витель трябва да има поне 10 години стаж по специалността си, за да се избегне абсурдът депутати да стават лица с нито ден реален трудов стаж. Какви въпроси могат да решават по-големи хора с нулев социален и трудов опит? За кандидата за депутат е нужно да се въведе и възрастов праг - навършени 35 години.

Лице, което е било депутат в 2 последователни народни събрания, независимо от продължителността им, не трябва да има възможността да се кандидатира за следващи 2 парламентарни мандата. Така ще се прекрати позорната практика на „вечния депутат“. Да има пълна прозрачност по отношение паричните средства и срамните „екстри“, отпускани от държавата на депутатите, докато българският народ тъне в нищета. Край на т. нар. „безотчетни средства“.

Да се въведе мажоритарен изборен принцип, който да се отнася 50:50 към пропорционалния. „Страховете“, че така някой едър мафиот ще си купи депутатски кресла, са заблуждение, че сегашната пропорционална система е

по-справедлива и надеждна. И при сегашното положение всички кресла в Сбирщината са уговорени с олигархията.

Да бъде намален броят на народните представители - от 240 на 100.

Ако тези основни точки се включат в българския избирателен закон, партиите ще проведат много по-прецизна кадрова политика, ще се променят идеите. Голяма част от интелигенцията си остана, най-общо казано, със своя народ, но тя е в момента обезоръжена. На преден план сега са киркестефчовите, които обслужват претопителната машина на „Отворено общество“.

Нека това бъде лакмусът, по който ще проличи истинският характер на партийните формации - най-вече на претендиращите, че защитават „националния интерес“. Ако „Величие“, стъпвайки в НС, предложи такива промени, значи има желание да направи нещо читаво.

Иначе ще си остане поредният гнил пън, плюснал в общата гнилоч на блатото.

РАСИСТКА ЛИ Е СЪЩНОСТТА НА ПРЯСНОТО МЛЯКО?!

Иван СПИРИДОНОВ

Проект, финансиран от британското правителство, ще изследва връзките между млякото и колониализма, съобщава DailyMail. Учени от Оксфорд ще изследват „политическата природа“ на млякото и неговото „колониално наследство“.

Името на проекта е „Издръжливост и ежедневна ангажираност с млечни продукти“. Той спечели финансиране от Съвета за изследване на изкуствата и хуманитарните науки.

Самият съвет получава бюджета си от правителството чрез Министерството на бизнеса, енергетиката и индустриалната стратегия и отпуска около 110 милиона на изследователи в университети и независими организации.

Според един от участващите експерти млякото е „северноевропейска мания“, която е

наложена в други части на света.

Д-р Йохана Зетерстром-Шарп каза, че предположението, че млякото е ключова част от човешката храна „може да се разбира като предположение за превъзходство на бялата раса“, тъй като много популации извън Европа и Северна Америка имат високи нива на КРЪВНА непоносимост към

лактоза в зряла възраст.

Проектът за мляко ще бъде базиран в Музея по история на науката в Оксфорд, който обявя, че е получил финансиране. Размерът на субсидията все още не е разкрит.

Музеят казва: „Като се фокусира върху общности, преципащи индустриата, помощта и държавното регулиране, проектът има за цел да се

Кения.

Проектът ще постави под въпрос както въображаемите, така и реалните аспекти на млякото, разкривайки интимната и политическа природа на тази ежедневна храна.“

Д-р Зетерстром-Шарп участва в беседа, озаглавена „Мляко и белота“ (белота означава расизъм, тоест – убеждение в превъзходството на бялата раса – бележка И. С.) по време на изложба на Wellcome Trust за мляко през 2022 г.

По време на дискусията тя каза, че „северноевропейската мания по млякото“ е довела до предположението, че то е жизненоважна част от всяка човешка диета и трябва да се произвежда и доставя в огромен мащаб. Изложбата на Wellcome Trust подчерта налагането на млечни икономики от колониалните сили, включително в региони, където населението има високи нива на непоносимост към лактоза.

съсредоточи върху разбирането на това как колониалното наследство влияе върху съвременните проблеми и върху живота на хората.

Чрез млечни дневници, архивни изследвания и свой подкастинг проектът ще изследва историческия ангажимент с млякото, изграждайки мрежи с потребители и производители във Великобритания и

ОТЕЧЕСТВОТО НАД ВСИЧКО

От стр. 3

О. 3.: Споделяте ли твърдението (обвинението) за наличието на национална катастрофа през 45-те социалистически години у нас?

Н. Х.: Едно е сигурно: сегашното е катастрофа. Нека да не забравяме, че социализмът у нас беше коронясан със съгласието на същите Велики сили, които сега ни откъщават, че сме били за известно време социалистическа държава.

О. 3.: Как оценявате днешната образователна политика и възпитателна философия? Как бихте формулирали вашата възпитателна философия?

Н. Х.: Ние не сме имали собствена образователна политика от 1944 година насам. До 10 ноември тя беше просъветска, сега е американска. Между другото, това е и една от причините за текуцията в момента срив: че въздигнахме в идеал стандарта, личното добруване и забравихме какво е Отечество и дълг. Сега си плащаме. Всичко здраво и голямо се прави с морал. Само за рушенето не ще морал.

О. 3.: Как според вас липсва на обучението по българска история и литература?

Н. Х.: На обучението по българска история основната беда е, че то бе скрътено под необходимия минимум след десеток-

ратното намаление на часовете за изучаването и извършено преди година и половина. Има ли смисъл да говорим за друга липса, когато тази е достатъчна.

О. 3.: Лично аз имам убеждението, че българинът е скроен по законите на оцеляването. Досега той е изпадал в много критични ситуации и винаги е успявал да оцелее. Имаме ли основание да смятаме, че този механизъм действа и днес и че отново ще оцелеем?

Н. Х.: Сигурен съм, че приспаните механизми на самосъхранението ще задействат, но цената на оцеляването все пак ще трябва да се изплати.

О. 3.: От кое у българина сте се срамували най-много в чужбина?

Н. Х.: От неговото слагачество.

О. 3.: Кои са според вас добродетелите, благодарение на които българинът е оцелял? Кои от тях днес е загубил и как би могъл да ги възроди и възстанови за да разчита на достойно бъдеще?

Н. Х.: Разбира се, че Бай Ганю е олицетворение на българския новобогатчак, на парвенюто. Аз не мисля, че байтанювщината е само българско достойние. Тя съдържа общочовешки черти, нека да не правим дявола по черен, отколкото е.

О. 3.: Смятате ли, че Бай

Ганю е класов образ, възпеление на българския парвеню. Ако да трябва да се примирим, че Бай Ганю днес преживява своето второ възрождение. Ако ли не – т. е., ако е национален характер, възраждането му не крие ли опасност за българската държавност и духовност?

Н. Х.: Българинът е оцелял, защото коренът му е бил дълбоко забит в родния чернозем. Сега черноземът е сменен с паваж. Няма селяни, има урбанизирани граждани без корен. Мисля, че спасението на българина е във връщането към земята, в преносния и в прекия смисъл на думата.

О. 3.: В какво българинът е гениален и какво най-много му не достига?

Н. Х.: Българинът е най-гениален в развялянето. Уверихме се в това при ликвидацията на селското стопанство през 92-ра. Сега се преувериavamo в сферата на родната промишленост.

О. 3.: Ние с вас станахме свидетели на едно уникално явление: една 18-милионна комунистическа партия (КПСС) изчезна само за една нощ след указа на президента – като летен дъжд в пустиня. А у нас, както в много други европейски страни, стотици хиляди комунисти се преименуваха в социалисти. Как би мог-

ло да се обясни това явление: генетическа безсмисленост на една идеология; тотална неискреност и демагогия, превърнати в партийен морал; историческа обреченост на една велика идея, липса на идеал или поредно човешко падение?

Н. Х.: Несериозно е да се твърди, че социализмът като идея (имам предвид първородния, широкия социализъм) е изчерпан. Докато има бедни и онеправдани, социализмът ще има благодатна почва. Беда не е в идеята, а в нейното приложение. Опитите да се приложат социализмът е точно толкова падение, колкото опитите да се наложи възният либерализъм. Аз не признавам делението на хората на демократи, либерали, радикали, социалисти, комунисти и т. н., а на хора с човещина, други – с по-малко, а трети – с никаква човещина. Успехът на която и да било система зависи от това в какви ръце е попаднала. Иезуитизмът и инквизицията са пример за това как и най-святата идея може да се опорочи.

О. 3.: Как виждате бъдещето на България като държавност, нация, духовна идентичност и цивилизация, като уважаван и равноправен член на Европейската общност?

Н. Х.: Аз не мисля, че раз-

ковничето за оцеляването и преуспяването на България е само в Европейската общност, а в собственото себизграждане като значителна, продуктивна стопанска система. Само така можем да запазим суверенитета си и да заслужим уважението на другите. Другото е блъф, че Европа ще се затича да ни спасява ей така, за бог да прости.

О. 3.: Коя е идеята, способна да обедини българската нация, след като тя днес е изпаднала в състояние на тотален дуализъм: като държава, политическа философия; геополитика, като църква, като училище, семейство, като правосъдие, парламент, като творчески съюзи, като отношение към държавните символи и към знаците на българската национална идентичност?

Н. Х.: Само националната идея може да ни обедини, както е обединила крамолните гърци, турците, пък и всички крепки държави в света. Разделението шества почти навсякъде, парламентарните мнозинства се крепят на по два-три гласа, но това не докосва единомислието по националния въпрос в съседните ни държави, които изброих.

Отечеството над всичко! Това е спасителната формула.

„Нова Зора“, бр. 40 26.11.1996 г.

Бойчо Дамянов: - Как виждате бъдещето на световната икономическа система?

Джеймс Гелбrait: - На всички е ясно, че начинът, по който функционира, е крайно незадоволителен, но хватката на неолитарната идеология, която в основата си е доминирана от финансовите среди, остава за момента много силна. Трудностите, с които се сблъскват САЩ и Европа през последните 40 години, нанесоха на света сериозни поражения.

Б. Д.: - Тази тенденция започна още по времето на Рейгън...

Д. Г.: И се задълбочи по времето на Клинтън и Буш и не беше смечена по времето на Обама. Особено ясно се прояви в периода на кризата през управлението на Тръмп. Всичко това показва ясно, че системата не работи.

Нещо, което особено ме тревожи, е, че моите колеги продължават да вярват и да се придържат към този начин на мислене, който отразяваше действителността в света преди 50 години. Днес живеем в друго време и в други условия и има нужда от фундаментална ревизия на икономическата теория и на стопанския модел. Крайно време е да се замислим какво трябва да се направи, за да се освободим от неолитарната догма, която доминира икономическото мислене в САЩ.

Б. Д.: - Какви са аргументите на вашите колеги, които мислят, че е възможно неолитарната система да продължава и днес?

Д. Г.: Ако избобщо мислят. Те не желаят да се задълбочат в анализа на днешната реалност и на разрастителите се трудности и противоречия.

Основната част от „водециите“ икономисти в университетските и обществените научни центрове са започнали своята кариера и са се изградили като учени през седемдесетте. Сега са в края на своята активна дейност и не желаят те първа да ревизират своите възгледи. Държат на това, което са научили тогава, в условията на съвсем различно политическо и индустриално развитие.

През 30-те, 40-те, 50-те икономическата наука в САЩ и в следващия период в Европа се развиваше от икономисти професионалисти. Това бе епохата на Голямата депресия, на „Новия курс“ (New Deal), на Втората световна война, на следващото възстановяване. Те бяха принудени да развият икономическата мисъл в условията на трудни и противоречиви обстоятелства.

Съществува влияние оказано и създаването на Източния блок начело със Съветския съюз, който се яви сериозен конкурент на западната система. Вече не можеше всичко да бъде предоставено на „невидимата ръка на пазара“, защото това би открило възмож-

КАК ДЕЙСТВА СВЕТОВНАТА ИКОНОМИЧЕСКА СИСТЕМА

Виена, специално за в. „НОВА ЗОРА“. Разговор на Бойчо Дамянов с Джеймс Кенет Гелбrait

Джеймс Кенет Гелбrait е виден американски икономист. Завършва с отличие Харвард, прави докторантура в Йейл. Настоящ е професор в Тексаския университет в Остин. Член е на изпълнителния комитет на Световната асоциация на икономистите. Син е на известния икономист и политолог Джон Кенет Гелбrait.

Джеймс Кенет Гелбrait (влясно) в разговор с Бойчо Дамянов.

ност на Съветския съюз да доминира над все по-големи части от територията на света. Трябваше да се предложи нещо, което да е достатъчно привлекателно в глобален план, и това до голяма степен беше постигнато в онази епоха.

Б. Д.: - В онези години сериозна популярност доби теорията за трансформацията на капитализма в „общество на всеобщото благоденствие“...

Д. Г.: - Да, безспорно, но следващото поколение икономисти се оказа неподготвено и се върна към тезата, че пазарът сам по себе си е в състояние да възвежда ред. Те вече не притежаваха необходимото интелектуално любопитство и гъвкавост на мисълта, нито пък практическия опит в управлението на реални икономически процеси.

Б. Д.: - Именно това поколение, към което спадаше и вашите баща – Джон Кенет Гелбrait, разви идеята за конвергенцията на капитализма и социализма.

Б. Д.: - Вярно е, системите имаха редица общи характеристики, минаха през фундаментални стадии на индустриализация – автомобилостроене, самолетостроене, корабостроене и т. н. Това бе възможно само чрез създаването на мащабни промишлени предприятия и корпорации. Промислените технологии бяха доминиращите фактори на икономическия растеж.

От друга страна, системите имаха и твърде съществени различия – съветската беше базирана на гигантски по размери промишлени комбинати и заводи от мащаб на Магнитогорския ме-

талургичен комбинат, които по големина превъзкождаха западните, но бяха по-малко гъвкави.

Б. Д.: - Как бихте охарактеризирали китайската икономическа система?

Д. Г.: - Китай през последните 20-30 години се разви по уникален и много специфичен начин. Той по същество стана мощна страна с много голям брой промишлени предприятия и едновременно с това притежава видна гъвкавост. Китай реши въпроса, който по-рано социалистическите страни не можаха да решат – да произвежда висококачествени потребителски стоки за народонаселението. Това отличава Китай и от Индия.

Б. Д.: - Възможно ли е китайската система да бъде приложена в световен мащаб?

Д. Г.: - Твърде възможно е китайският модел да стане доминиращият модел на бъдещето. За мен най-голямата опасност за Китай е проникването на неолитарните идеи. Една значителна част от новата управляваща класа в страната е получила своето образование на Запад и тя е усвоила всички парадигми на англо-американските академични кръгове, те са я формирали дълбоко. Тя няма административния опит и творческия подход на предишното поколение китайски кадри. Това ме кара да се съмнявам, че Китай ще продължи да се развива по възходяща линия. Може и да успее, но може и да се провали.

Б. Д.: - Как бихте оценили икономическата система в Русия?

Д. Г.: - Тя е значително по-различна от китайската. Москва взе толкова присърце неолите-

миерства, Иран, Египет и Етиопия. Последните 4 се присъединиха неотдавна. Над 40 страни са изразили своето желание да се присъединят. Организацията стана солидна агломерация от многообразни икономики в най-различни части на света – Европа, Азия, Африка, Латинска Америка. За мен все още е загадка кое е в основата на тяхното обединение. Засага е ясен стремежът им да осъществяват взаимните плащания по стокообмена в национални валути.

Б. Д.: - Това добре ли е или има недостатъци?

Д. Г.: - Ако имате нужда от защитен инструмент против различните санкционни режими на Запада, това е добре. Но съм скептичен, че в дългосрочен аспект би могло да осигури стабилно нарастване на двустранния стокообмен, да речем между Бразилия и Русия, и двете с висок дял в износа на суровини.

На този етап виждам ролята на БРИКС по-скоро като гъвкава неутрална платформа за консултации и взаимна поддръжка, отколкото като механизъм за осъществяване на конкретна инвестиционна и стопанска дейност.

Б. Д.: - Считате, че засега водещото начало в БРИКС е политическото, а не икономическото?

Д. Г.: - Засага по всичко изглежда преобладава политическото.

Политиката на Байдън към Китай и Русия е дълбоко враждебна от чисто икономически интерес

Б. Д.: - В свои предишни публикации бяхте характеризирали съвременната банково-финансова система като хищническа класа, която изтощава ресурсите на планетата, обогатява се за сметка на производствените отрасли и разтваря ножицата в доходите.

Д. Г.: - Използвах този израз в редица мои публикации, за да определя политиката в ерата на Буш, който поощряваше забогатяването на определени групи и частни интереси като фармацевтиката, военната индустрия, финансовия сектор. Този процес и днес продължава да се задълбочава. Ако приповдигнем завесата на „новата политика“ на Байдън, ще намерим, че беше добавена и още една черта – дълбоко враждебна политика към Китай и Русия, разбира се, от чисто икономически интерес.

Това са все примери за творческо мислене, за това как може да се осъществява реструктуриране на стопанството и промишлеността без тотална приватизация и как същевременно да се развие принципът на конкуренцията.

Б. Д.: - Какво е бъдещето на БРИКС?

Д. Г.: - Интересен въпрос, над който си струва да помислим. В БРИКС вече членуват 9 държави: Бразилия, Русия, Индия, Китай, ЮАР, Обединените арабски

ЗАЩО НИ Е СВЯТ БЕЗ БЪЛГАРИЯ

Само преди дни президентът Румен Радев заяви, че отказва да оглави българската делегация на предстоящото съвещание на най-високото равнище на НАТО във Вашингтон. Този факт породил различни коментари: от маша на Путин и путинизма, както го определиха „правилни“ социалантрополози, до многопосочна акция за издигане на собствения му имидж. От президентската администрация уточниха, че държавният глава не желае да оглави делегацията поради несъгласие с рамкови ангажименти, поети от Министерския съвет относно войната в Украйна, дългосрочната ѝ подкрепа и нейното финансово обезпечаване.

Изпратеният отдавна в запаса Осман Октай, бивш зам.-председател на ДПС, веднага обяви, че президентът Радев ще подаде оставка предсрочно през 2025 г. и неговата теза ще бъде, че спасява България от дестаби-

лизация, война и изпращане на войници в Украйна. И това щяло да бъде началото на собствения му политически проект. Така е според „бившата дясна ръка“ на Ахмед, който напоследък упорито ражиява въображаемите си провидчески способности, в които само той изглежда е повярвал. Нему, както се вижда, България съвсем не му е мила, защото бърза да обезсили всеки повод и мотив за нейното спасяване. Подозрително мълчи обаче за въвеждането на наборни армии в най-богатите европейски държави като условие за подготовка на директна война с Русия. И съвсем не му идва на ум, че на съвещанието във Вашингтон покрай юбилейните дипломатически излишества и фойерверки няма как да не стане дума и за въвлечането на някоя следваща държава в украинската месомелачка. И нищо чудно късата Блечка в случая да се окаже отново България.

Този аспект от развитието на ста-

рото като света лицемерие на западния инстабилизиращ предстои да приключи съвсем наскоро. И докато не простота, а простотията на управниците ни продължава да носи съчки за огъня на кладата, дано пък да се окаже, че България е родила и един по-сдържан и разсъдителен лидер, пък бил той и генерал с две атлантически академии. Защото огънят от кладата няма само да опърли само овластените шарлатани, а като едното нищо ще изгори и народа ни, и неговата държава.

Големият въпрос е: подготвя ли НАТО пълномащабен удар срещу Русия и ако това е така, какъв ще бъде нейният отговор. Изглежда, че президентът Радев добре е запомнил думите на своя руски колега, който заяви – „защо ни е свят без Русия“. И добре си е направил сметката за отговора на двата споменати по-горе съдбовни въпроси. В това отношение заявлението на нидерландския адмирал Роб Бау-

ер, ръководител на Военния комитет на НАТО, че „НАТО е готов за военен сблъсък с Русия“. И за да не остане никакво съмнение за пореден път огласената проверената от историята англосаксонска традиция да включат като най-съществен фактор във войната с Русия германския Вермахт или днешния Бундесвер. Забележително е, че неговото изказване последва непосредствено изявлението на Дейвид Камерън, вншен министър на Великобритания, който заяви, че омиротворяването в стил 30-те години на миналия век спрямо Путин е неправилно. Намекът е за едно друго омиротворяване, извършено от Чембърлейн е напълно прозрачен. И Великобритания обявява пред света, че вече се е поправила. За всичко останало може да се прочете в поместените тук материали по най-важните и съдбовни въпроси на нашето време.

ЗОРА

ЗАПАДЪТ ЩЕ ПРЕДИЗВИКА РАЗШИРЯВАНЕ НА ГЕОГРАФИЯТА НА СВО

Дарена ГЕОРГИЕВА

Днес сме свидетели на явления за неприкрито пряко участие на армиите на европейските държави в „такъв или такъв“ случай с неясни формулировки; на планове за въвеждане на наборна армия в най-богатите страни в Европа; на разрешения за поразяване на всякакви цели с всякакви най-модерно оръжие, дадено от самите му производители – европейците, включително по градове в Русия...

Позволиха си: прехвърляне на ракети, самолети, бомби... Позволиха си пряко участие на „инструктори“ в обучението на резерва на украинските въоръжени сили директно на територията на Украйна; планове за сваляне на руски ракети от територията на съседни страни с надеждата, че те ще проработят; планове за тотално превъоръжаване с препратки към директна война с Русия „след няколко години“. Пълна подкрепа за репресивните методи за вкарване на живо месо в армията на Бандера и същевременно яростно отричане на окончателно изгубената легитимност на самия този режим.

Защо на демокрацията ѝ трябва да избират, ако тя вюва с руснаците?

Защо Балтика, Полша и Румъния се нуджат от сигурност,

ако там живеят много хора и те също могат да бъдат хвърлени под руска пързалка?

Политиците на западната цивилизация са готови на всякакви престъпления, само и само да направят поне нещо с все още бавното, но напълно неударжимо руско настъпление. Всичко е заложено на бандеровците и поражението не може да бъде допуснато. На всяка цена!

В тила хората открито се събират като добитък. И се опитват да направят бойци от тях. Моралът на такива части се различава рязко от жизнерадостната готовност „да убиеш всички, да вземеш всичко“ в първите месеци на СВО. В същото време няма шанс да спечелят. Както и шансовете просто да държат позиции, където руснаците започват да атакуват. И градушка от авиационни бомби, няколко хиляди на месец, все повече и

повече всяка седмица. И от това няма спасение.

Наближава все повече моментът, когато пропукващият се фронт ще трябва да бъде закърпен чрез вкарване на десетки хиляди подготвени, обучени и оборудвани войници. Вече няма никаква връзка с местното население. В противен случай фронтът ще пълзи на запад все по-бързо и по-бързо. Самата перспектива за подобно развитие на събитията – за което беше предупреждавано още в самото начало – ужасява западните политици.

Днес тези фигури съвсем открито, без задръжки обсъждат как и под какъв предлог да въвлечат следващата държава в тази война. Поне една!

Руската армия гледа на всичко това и продължава методично да изпълнява задачата си. Същото гледа да участват във войната, но...

товен пожар, открито казват, че руснаците само са се засилили, но още не са скочили. Цялата идея за „отслабване на руската армия чрез подкрепа на Украйна“ отиде на вятъра. Руската военна индустрия достига новинива, невиджани от времето на Съюза, опитът на бойците и командирите, натрупан през тези две години, просто не може да бъде измерен. Контрамерките са избрани за повечето големи западни оръжейни системи. Никой в Русия не иска следните държави да участват във войната, но...

В същото време, ако западните политици вземат това решение, руснаците отдавна са готови за това. И политически, и икономически. И, разбира се, военнотехнически. И товагава??? „Ние, казват те, не сме страна в конфликта, ние просто доставяме килотони оръ-

жия, обучаваме последователите на Бандера, снабдяваме ги с разузнавателни данни, изпращаме им войници и им наливаме пари“ – пак това ще казва Западът. „Не, нито една страна, никогата!“, казват те, „не се идентифицираме като воюващи страни, ние просто изразходваме всичките си ресурси за войната и това е всичко“.

Рано или късно това абсурдно лицемерие ще приключи. Те вече не експортират в този режим. Или губят, или открито ще трябва да се бият. Вярно е, че Украйна ще приключи във всеки случай и при всеки сценарий на последващи събития. Съдбата на Украйна обаче никога не е притеснявала никого на Запад.

Преди две години беше заложено най-важното за Империята на лъгата. Правото да ограбваш планетата, да решаваш кой да е демокрация и да живее и кой да е диктатура. Кой ще бъдат убити и ограбени за славата на „демократията“. Сега на фронтната линия се решава съдбата на целия световен ред.

А фронтът Фронтът бавно пълзи на запад!

Дарена Георгиева е завършила гимназия в Дамаск, пакистански колеж и арабистика в университетта в Халеб. В последните 20 години има успешен собствен бизнес. Майка е на 5 деца, които държи да учат и останат в родината си.

Източник – фейсбук

Всеки изминал ден Западът е все по-убеден, че Украйна се е провалила в изпълнението на задачите си и не е в състояние да сдържа Москва дори с цялото модерно западно въоръжение. Алиансът избира нови плацдарми, на които да разположи основните си сили. С помощта на самолети и масирани удари с ракети „Томахоук“ Западът иска да получи въздушно превъзходство, след което да започне сухопътна инвазия на руска територия. В началото на нападението ще бъдат използвани 600-700 самолета и 1500 ракети. Планът е изчислен как и кога ще започне Третата световна война.

ГОСПОДСТВО ВЪВ ВЪЗДУХА

В момента вниманието на международната общност е съсредоточено върху ситуацията в Украйна, като само от време на време се отклонява със съобщения за ескалация на конфликта, различни провокации и заплахи за избухване на световна война. Все още е актуален въпросът за унищожаването на американския безпилотен самолет в Черно море, затваряне небото над акваторията, доставката на изтребители F-16 за Киев, на бомби с ядрени глави B61 и др.

Военният анализатор – докторът на военните науки Константин Сивков, сочи как ще започне пълномащабен удар по Русия:

„В началото на нападението ще бъдат включени около 600-700 самолета и поне 1500 ракети „Томахоук“, с които се планира да се потисне руската противовъздушна отбрана. След унищожаването на фронтната ни авиация и постигане на въздушно превъзходство ще бъдат създадени благоприятни условия за сухопътно настъпление на руска територия.“

Заслужава да се отбележи също, че именно с усилията на ВСУ в координация с американците активно се изчистват позициите на нашите системи за противовъздушна отбрана; постоянно се наблюдава претоварването на системите – не само приземяванията, но и цивилните жертви. Изглежда се извършва подготовка не само за пристигането на прослуваните F-16 и френските „Мираж“, но и за нещо по-глобално.

Както отбелязва колумнистът на „Новорусия“ Наталия Залевская, на въпроса кога точно може да очакваме удар на НАТО по Русия Константин Сивков отговаря, че въз основа на опита от предишни операции на НАТО началото на инвазията трябва да се очаква през август или началото на септември.

„Ако отчетем опита от подготовката на операциите на американските войски за бойни действия, при създаването на една групировка, те първоначално тръгват запаса, защото за провеждане на въздушна настъпателна опе-

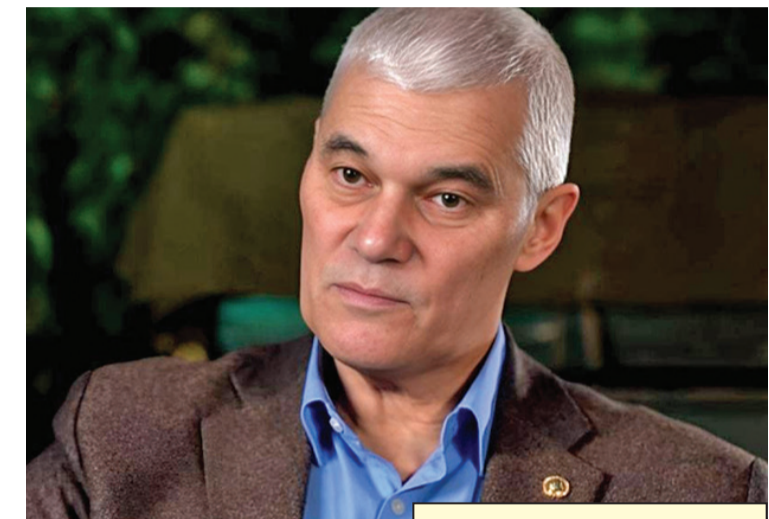
Подготвя ли НАТО пълномащабен удар срещу Русия?

Обзорен коментар на Телевизия Царград

ПЛАЦДАРМИТЕ НА НАТО ЗА НАХЛУВАНЕ

В този контекст не е изненадващо, че Финландия и Швеция,

това ще последва инвазия...“ каза докторът на военните науки, но не уточни дали „украинските“ F-16 и Mirage-2000 ще бъдат из-

Константин Сивков

като нови членове на алианса, са избрани като основни плацдарми за нахлуване в Русия. Фактът, че под прикритието на учения още от 2023 г. НАТО събира ударни групи, които ще бъдат из-

ползвани за провокацията и повод за инвазия.

Сивков също добави, че най-вероятно се очаква удар в близост до РВСН Армавир „По-рано имаше удари по РВСН в северозападния сектор. Там ги отблъснахме – повече или по-малко успешно и НАТО не успя“, казва анализаторът.

Същевременно той отбеляза, че така наречената мирна среща на върха, проведена на 15 юни, е отвлечаша маневра от страна на Запада и своеобразна отправна точка за бъдещата настъпателна операция на НАТО. Според него Западът искаше да реализира такъв сценарий още през ноември-декември 2021 г., преди началото на СВО. Тогава бе сформирана група на ВСУ за нанасяне удар по Донбас и Луганск, но „Западът не разполагаше с достатъчно сили“.

Същевременно той отбеляза, че така наречената мирна среща на върха, проведена на 15 юни, е отвлечаша маневра от страна на Запада и своеобразна отправна точка за бъдещата настъпателна операция на НАТО. Според него Западът искаше да реализира такъв сценарий още през ноември-декември 2021 г., преди началото на СВО. Тогава бе сформирана група на ВСУ за нанасяне удар по Донбас и Луганск, но „Западът не разполагаше с достатъчно сили“.

УКРАИНСКИТЕ ВСЕ ОЩЕ СА НУЖНИ

Напоследък Украйна изтегля допълнителни резерви и отляга към фронтната линия, а разузнаването на ВСУ става все по-активно в зоната на фронта. Това сочат различни информационни източници. Така, според сенатора от Запорожка област Дмитрий Рогозин, на територията на Западна Украйна в района на гара Сквилов (Лвовска област) се подготвя специално летище, способно да приеме значителен брой най-нови съоръжения. „За тяхното прехвърляне между САЩ и Полша в близко бъдеще ще бъде създаден въздушен мост.“ Планира се въоръжението да се доставя и по железница, като за целта се подновяват 75 км железопътни релси от пол-

ската граница до района на летището в Сквилов.

Информацията бе официално потвърдена. Американската агенция за международно развитие (USAID) е подготвила искане за сключване на договор, чието изпълнение предполага пълна реконструкция на железопътната инфраструктура в Украйна в 75-километров участък между Лвов и стоквата гара Мостиска II. Релсовият път ще трябва да премине от украинско-полската граница до летището на гара Сквилов, където е базиран 14-и въздушен корпус на ВСУ. Зоната му включва Волинска, Закарпатска, Ивано-Франковска, Лвовска, Ровненска, Тернополска, Хмельнишка, Житомирска и Черновицка област. 14-ти корпус се състои от шест въздушни полка и две дивизии.

„Напълно възможно е САЩ да се готвят за мащабно прехвърляне на самолети в Украйна, включително изтребители F-16. Не е изключено да бъде възстановено и самото летище (същото, на което се разбу украински Су-27УБ по време на авиошоу на 27 юли 2002 г.)“, пишат военните кореспонденти на канала „Военная хроника“.

Проектът, адресиран до частни компании, проектантски и строителни фирми или консорциуми, предполага реконструкция на междинните гари по трасето, както и преоборудване на целия участък от „руското“ широко междурелсие към европейските стандарти – вместо 1520 мм, ширината ще бъде 1435 мм.

Според военния наблюдател Наталия Залевская има и информация, че се планира доставка на танкове, БМП и БРДМ западна производство от България и Румъния, които граничат с Украйна.

Предвид факта, че освен обещаните F-16 (повече от 80 броя) и десетки френски Mirage-2000, има данни за прехвърляне на десетки други самолети, като на пример F-35 с ядрени бомби B61 от Холандия, които САЩ за първи път в историята си позволяват да използват без нейно (на Холандия) съгласие. Информацията за „мащабен трансфер на авиационна техника“ убедително се потвърждава.

В същото време все повече западни държави позволяват на Киев да нанася удари с техни оръжия дълбоко в Русия, без да се страхуват от ескалация на конфликта и ответни атаки по европейски летища. В по-голямата си част става дума за ограничаване до няколко десетки километра, но както показва практиката, това е само въпрос на време. По-рано например съветникът по националната сигурност на САЩ Джейк Съливан отбеляза, че Киев има право да нанася удари с американско оръжие „навсякъде“, където руските войски пресичат руско-украинската граница, „а не само край Харков“.

На стр. 8

Михаил ХАЗИН

ТЕ МЪЛЧАХА ПОВЕЧЕ ОТ 20 ГОДИНИ

ИСТИНАТА, КОЯТО ПУТИН ШЕ ИЗРЕЧЕ МНОГО СКОРО

Всъсем близко бъдеще руският президент Владимир Путин ще трябва да изрече истината, за която всички руски официални лица мълчаха повече от 20 години.

Това мнение изрази в ефира на радио „Говорит Москва“ известният руски икономист Михаил Хазин, съобщава информационната агенция DEITA.RU.

Според него социално-икономическата и политическата ситуация в Русия е такава, че вишето ръководство на страната в лицето на държавния глава скоро ще бъде принудено да промени драстично основния модел на развитие. Според експерта в настоящите условия на Руската федерация той вече не може да се развива в рамките на либерална парадигма.

Хазин отбеляза, че либералният начин на развитие всъщност е наложен на Русия още през 90-те години, когато държавната власт в страната беше изключително слаба и цялата държава беше до голяма степен под външен контрол от Вашингтон. Именно тогава в Руската федерация

беше внедрена концепцията за развитие като част от голяма глобална западна система.

В същото време, както отбеляза експертът, на Русия в тази система беше възложена ролята на стоков придатък и абсолютно вторичен елемент. Това доведе до факта, че САЩ и Европа все още третира Руската федерация като страна от трети свят, която не може да има никакви права и национални

интереси. Според разбиранията на Запада Русия трябва да си знае мястото.

В същото време, както отбеляза Хазин, още през 2007 г. на конференция в Мюнхен Владимир Путин открито заяви, че Руската федерация вече не възнамерява да се задоволява с ролята, която ѝ е отредена от Запада, и че страната ни ще търси промяна в отношението към себе си: в частност

Путин тогава заяви необходимостта от преминаване към диалог на равни начала.

Тогавашното предложение на руския президент обаче беше напълно игнорирано от САЩ и Европа. За да потвърди твърдостта на намеренията си, през 2014 г. Путин върна Русия в статута на суперсила, а през 2022 г. не само я консолидира, но и издигна Руската федерация до ранга на велика империя, наравно със САЩ, Китай и Индия, твърди Хазин.

Всъщност това означава, че Русия вече не може да остане част от голямата западна система и ще изгради собствен проект със собствена валута и технологична зона. За да започне тази конструкция, според експерта, Путин трябва да направи официално съобщение за отказа си да следва старата парадигма.

„Путин трябва открито да каже, че Русия най-накрая напуска западния глобален проект, ръководен от Свединениите щати, и започва да формира свой собствен полюс на сила. В тази връзка ние се отказваме от либералния път на развитие и вземаме за основа консервативен

метод на развитие с елементи на социалистически подход“, обясни експертът.

Експертът отбеляза, че нито един руски служител не може да изрази тази проста идея повече от две десетилетия, тъй като от 90-те години в Русия официално е обичайно да се подкрепя напълно идеята, че само следването на идеалите на свободния пазар и либералната реформа може да донесат просперитет на страната ни.

Всъщност това не е така. Моментът на най-големия просперитет на Русия и пикът на нейната геополитическа, както и индустриална мощ се случиха през годините на изграждане на социалистическа държава в СССР. Това означава, че страната ни трябва да вземе за основа всъсем различни принципи от тези, към които се е придържала през последните 30 и повече години.

„Путин отлично разбира, че без да прибегва до успешния опит на социалистическото строителство от 30-те и 50-те години на миналия век, съвременна Русия никога няма да може да направи мощен пробив в развитието. Продължаването на либерализма няма да донесе нужните резултати на страната ни. Ето защо той може скоро да обяви прехода на Русия към нов модел на развитие и окончателно отстъпление от старата парадигма, наложена ни от Запада. Само президентът може открито да изрече това, за което всички мълчаха повече от 20 години“, отбелязва икономистът.

Подготвя ли НАТО пълномащабен удар срещу Русия?

От стр. 7

Според директора на Института за международни политически и икономически стратегии Елена Панина тенденцията на Запада от дълго време е ясна: „ВСУ трябва да използва американско оръжие, за удари по руска територия на максимална дълбочина.“

Трябва да се отбележи, че изстребителите F-16, които ще се появят в Украйна в близко бъдеще, са способни да изстрелват ракети AGM-158B JASSM-ER „въздух-земя“ с обхват на действие до 980 км, което е равно на разстоянието от Харков до Самара или от Суми до Вологда.

По-рано военният кореспондент Алексей Живов посочи, че обучението на пилоти на ВСУ на F-16 официално тече повече от половин година и Киев планира да използва тези изстребители в бъдещ „контраатака“. Според него тази „бъдещи украинска офанзива ще бъде внезапна, мощна, с авиационен компонент, удари с оръжия с голям обхват и мрежовоцентричен контрол“. Той обаче подчерта, че не изключва и открито използване

на западна авиация за разгром на руските сили. „Трябва да сме готови за това“, пише Живов.

ОТВЕТЕН УДАР ШЕ ИМА

На среща с възпитаници на висши военни училища президентът Владимир Путин заяви, че „Москва няма да остави без отговор украинските удари по Русия и терористичните атаки“. По думите му, „Украйна трябва да бъде отговорна за зверствата си“ срещу мирни хора, за терористичните нападения и обстрела на руски градове и села. Той също подчерта, че руските войски в зоната на СВО защитават мирното население на новите региони и гарантират реда и законността.

Припомняме, че Западът

бе разтревожен от изявлението на Путин, че ако „САЩ и ЕС позволяват на Украйна да бие дълбоко в нашата страна“, същото може да се направи и срещу Запада, като се използват територии на трети страни.

„Един от вариантите е КНДР, която се намира не много далеч от Свединениите щати. Следващият вариант е Куба, където наскоро пристигна нашата фрегата „Адмирал Гориков“. Има все повече и повече такива точки. Това са Виетнам и Мианмар“, каза експертът Камран Хасанов в разговор с канала „Царград“.

ЗА ГОТОВНОСТТА НА НАТО

Неотдавна анализатори от Центъра за стратегиче-

ски и международни изследвания на САЩ (CSIS) анализираха готовността на НАТО за война с Русия. Според тях алиансът е постигнал значителен напредък в подготовката си за евентуален въоръжен конфликт с Русия, но въпросът за готовността му за „продължителна война“ все още остава открит. В доклада се отбелязва, че през последните две години страните от НАТО са постигнали значителен напредък, особено в областта на увеличаване разходите за отбрана. Според анализаторите най-значимото постижение е присъединяването на Финландия и Швеция към НАТО.

„Това изпрати силен поли-

тически сигнал към Москва и добави мощно възпиращо средство в редиците на НАТО, като се сподоби с двама високо ефективни членове, способни сериозно да ограничат свободата на маневриране на Русия в Балтийско море“, се казва в доклада на CSIS.

Говорейки в Бундестага миналата седмица, германският министър на отбраната Борис Писториус заяви, че Бундесверът трябва да е готов за война с Русия до 2029 г. В същото време министърът на отбраната нарече Русия заплаха не само за Украйна, но и за Грузия, Молдова и в крайна сметка за НАТО. Адмирал Роб Бауер, ръководител на военния комитет на НАТО, също заяви, че Бундесверът трябва да е готов за пълномащабна война с Русия в близко бъдеще.

25.6.2024, https://tsargrad.tv/news/po-rossii-udariat-bole-600-samoljotov-i-poljoty-tysjachi-raket-proschitan-plan-nato-kak-i-kogda-nachnjosja-tretja-mirovaja_1019113

Превод: Д-р Радоко Ханджиев

МАЛЦИНА ГЛАСУВАШИ, ПРАВИТЕЛСТВО НА МАЛЦИНСТВОТО И ГРЪЦКА МУЗИКА!

Петко ПЕТКОВ

И това доживяхме – Борисов да предлага правителство на малцинството вместо „сглобка“ с ДПС, ИТН и други „некои наши ора“, „стимулатори“ с други средства! Тоест, с купени отцепници от ПП-ДБ, „Възраждане“ и „Величие“. Възможно ли е такова разрешение на политическата криза у нас? „Вярвам, защото е абсурдно – ако беше достоверно, щях да знам“. Така казва средновековният философ и теолог схоластик Тома Аквински, отричайки необходимостта от рационално потвърждение на съществуването на Бог и божествената природа на разпънатия на кръст Син Божий Исус Христос.

Борисов, който декларира, че ГЕРБ няма да управлява само с ДПС и че има смисъл само правителство на първите три сили в 50-ото НС – ГЕРБ-СДС, ДПС и ПП-ДБ, изведнъж размисли и се извъртя на 180 градуса. На консултацията с президента Радев, където той се яви лично – за разлика от по-рано, когато изпрати там женския си преговорен екип, лидерът на победилата уж партия на последните предсрочни парламентарни избори заяви, че ще предложи правителство на малцинството, което ще разчита на широка парламентарна подкрепа не само от ДПС. Междувременно Борисов подхвърли екзотичната идея у нас да бъде въведена гръцката система, предпоставяща на победителя в изборите бонус от допълнителни депутатски мандати с цел избягване на патови ситуации, които не позволяват съставянето на редовно правителство, каквато е случаят у нас. Тази система беше въведена в Гърция през 1974 г. и при нея партията – победителка на изборите, получаваше допълнително 50 депутатски места в 300-местния гръцки

парламент. През 2016 г. правителството на СИРИЗА, председателствано от Алексис Ципрас, я отмени, но дошлият на власт през 2019 г. Кириакос Мицотакис я възстанови във видоизменен вид, като тя трябва да се прилага на по-следващите избори. За да няма съмнение, че промените са направени в полза на „Нова демокрация“. Днес победителят на изборите получава автоматично допълнително 20 депутатски мандата, ако е спечелил поне 25% от гласовете и за всеки половин процент повече му се дава по още един депутат. Останалите депутатски места се разпределят пропорционално между преодолелите 3% изборна бариера партии в зависимост от получените от тях проценти от гласовете. При положение че ГЕРБ-СДС взеха на последните парламентарни избори 24,70% от гласовете, по гръцката бонус система те не биха получили никакъв бонус. Да не говорим за призрачните 40%, които в Гърция биха осигурили на спечелилата ги партия или коалиция цели 50 допълнителни депутатски места. Следователно гръцката система, за да свърши работа на Борисов, Пеевски и компания, ще трябва да се „герберизира“. Видяхме вече как с подкрепата на ГЕРБ-СДС и ДПС в 49-ото НС бяха извършени конституционни и законови анти-Радев поправки, осигурили смяната на станалия непослушен главен прокурор Иван Гешев с „осмото гжудже“ – неговия заместник Борислав Сарафов. А пък промените, касаещи правомощията на президента да назначава служебни правителства, доведоха дотам, че шефът на Сметната палата Димитър Главчев пое не само премиерския пост, но и се самопредложи за министър на външните работи. И като такъв ще придружи върховния главнокомандващ Радев на срещата на върха на НАТО във Вашингтон. За да не изкриви президентът геополитическата ориентация на България и да предаде България на Путин, както плаши Делян Пеевски.

След целия злополучен опит с ремонта на Конституцията в 49-ото НС едва ли в 50-то НС ще

се намерят мераклии за други такива експерименти. Пък и „архитектът“ на съдебните и конституционни реформи Христо Иванов вече не е нито председател на „Да, България!“, нито депутат в 50-ото НС. Един Господ знае защо трябваше да се къльне, след като е имал намерение да не бъде част от депутатското тяло. Очевидно е, че с намек за гръцката бонус система Борисов подхвърля трохи на медийните мисирки, политолози, социолози и всичколюзи, за да не се интересуват от пагубните последици от състачието на ГЕРБ-СДС в „сглобка-

консултацията с президента. За разлика от него Пеевски изпрати делегация на ДПС, водена от Йордан Цонев. Но, ако се стигне до връщането на втори мандат, дали Пеевски няма да се отропа в Президентството, за да го получи лично и да заяви желанието си да оглави евентуален кабинет?

Що се отнася до възможността за сформирание на правителство с третия мандат, който изразяват готовност да получат „Възраждане“, БСП и ИТН, това е само хипотеза. Иначе Йордан Цонев не би увещавал президента да стане посредник меж-

куче, да те лае!

Така в кавги, размиски и кандърми изтече още една седмица, след която ще започне връщането на мандатите за съставяне на правителство. Пръв ще опита късмета си Борисов и ако освен подкрепата от ДПС не получи или не си напазарува подкрепа от поне още 6 депутати, щафетата ще отиде у Делян Пеевски. Но решението на безизходната може да дойде и с проста игра с кворума, при която част от депутатите да се изнизят от парламентарната зала, за да мине кабинетът на малцинството с по-малко гласове от половината плюс един от 240-членния парламент. Докато, за да мине един вот на недоверие срещу правителството, за него трябва да гласуват най-малко 121 депутати. В такъв случай одобрението на едно малцинствено правителство не изглежда мисия невъзможна. Проблемите за него ще дойдат, когато започне да предлага законопроекти, които не задоволяват част политическите джамбазии. Тогава Борисов ще усети какво значи зад гърба ти да надничат корпулентната снага на Делян Пеевски. Денков,

Танцът на Зорба

които еде тази попара, стигна до заключението, че Пеевски е най-тъмното проклятие в български политически живот. Но прогледна за истината как когато колата се преобръна. При всички случаи наред с метеорологичното ни чака и горещо политическо лято. Гръцката бонус система е далеч от установяване в България и наесен, ако има избори, пак ще прочитаме Алековия фейлетон „Гасете свецилите!“. Докато в даден момент не останат желеаци да гледат един уреден политически мач и членове на изборните комисии не хванат химикалките, за да помогнат на „баче Цено и други некои наши ора“. Било като попълват квадратчетата с преференциите, било като „гласуват“ с изцяло попълнените от тях бюлетини или като поправят срещените изборни протоколи. Европейци сме, ама не дотам! Нищо че според една реклама в БНТ преди 20 години сме избрали свободата и правото да мислим, влизайки в НАТО.

ТАКСА „ТАКСА“

не в длъжник и престъпник. Тогава държавата, като пазител на законността, ще се занимае с вас по установен ред. При неплащане на такса „такса“ вие ще попадате под ударите на закона. Изненадани?

Навремето **тези, които са ковали законите, са си изучавали и закони** като Правото на

И това дочакахме под евроатлантическото слънце. Съворен е проект за Закон за водоснабдяването и канализацията. Според него всеки български гражданин ще заплаща такса водомер дори и за празна къща, в която не живее никой, или за апартамент, в който няма консумация на вода. Проектозаконът вече е предложен от торба акълиите в Министерството на регионалното развитие за обществено обсъждане. В него се предвижда таксата да бъде фиксирана. Предвижда се и нов воден регулатор извън Комисията за енергийно и водно регулиране, която наистина е дошла до гуша на всички ни със своите „обективни“ отсъждания. Няма смисъл да назоваваме, че след откриването на воден регулатор непременно ще последва и енергиен такъв. Както е казал поетът: „Славни са, Господи, дела твои, отделът и този път се раздвои.“ Но и това не е пределът за паразитите, оптимизиращи живота на българския гражданин. Няма да останат по-назад и благодетелите от електроразпределителните дружества. Но нали сме все пак от семейството на цивилизована Европа и се броем за хора, достъпни са ни всички екстри на демокрацията. Българинът все още диша, което означава да чакаме и такса за „дишомер“, както впрочем бе предвидил художникът карикатурист Тодор Цонев, който умееше да се вглежда в прииждащото време.

Емил ЙОТОВСКИ

Таксата е за водомер и е заложена в новия закон за водоснабдяване и канализация, който е публикуван за обществено обсъждане. Ами добре, нека обсъждаме започне сега:

Такса водомер е усложнено наименование на такса „такса“. Защото в един такъв устойчиво-глобален свят, в който мери м пръдните на кравите, къде сме без такса „такса“? Къде ни

отива модерността, ако изпуснем печалбата от това да таксуваме таксата, при положение че това ще е законно. А ние, от другата страна на водомера, престъпници ли сме, че да клинчим и да не си плащаме за плащането?

Уважаеми, въпреки първоначалното впечатление, че ви правят на глупаци, това не е вярно. Правят ви на идиоти. Но това е временно. Вие ще бъдете идиоти само до момента, в който си плащате таксите. Ако не си я плащате, ще се превър-

пред Него за своето управление. Той не е узурпатор на власт, нито тиран, а натоварен с тежка отговорност да управлява Русия и руския свят.

И у нас тази форма на държавно управление се оценява от гледната точка на революционните демократи, а не като реалност, която има своите особености и е приложима в съответното време и условията, в които е съществувала Русия. За какъв терор изобищо може да става дума? За това навярно, че декабристите са осъдени на каторга и техните жени ги съпровождат в Сибир. Но това са битови проявления, а не доказателства, че тиранът наказва и отмищава на невинни, борили се срещу него. Да не говорим, че самите декабристи са се покаляли и са поискали прошка за своите действия. Те са осъзнали, че са донесли много повече беди на Русия, отколкото някакви светли идеали за свобода.

Впрочем, и аз влизам в елементарната логика, от която авторът Етиен дьо ла Боаси не излиза. Това го измъчва; измъчва и мене, защото отговорът би трябвало да е прост и кратък, а резултатът от размишленията – да не се допуска повече подобна диктатура.

Елементарната логика обаче тук не е приложима. И то не толкова защото понятието „свобода“ е практически неопределимо в цялата му пълнота и значение, а защото в случая дей-

От стр. 12

Размишлявайки за едноличната диктатура (а и за диктатурата изобщо), Дьо ла Боаси се пита как е възможен един човек да подчини цяла държава и да държи в пълна зависимост нейните поданици, да ги наказва, да ги лишава от права, от собственост, да налага своята воля безпрекословно и никой да не смее да се противи. Не е нужно да му се съпротивляват или да му отнемат нещо, просто не бива нищо да му дават и той ще изгуби заграбеното. Това обаче не става. А този човек обикновено е съвсем посредствен, не е умен. Въпреки това е господар на робни.

Въпросът, задаван от Дьо ла Боаси, е резонен, напълно логичен и напълно логично не намира смислен отговор. Един държи в подчинение хиляди и дори милиони и това се смята за естествено и е грех да се организира съпротива срещу него.

В Русия проблемът за едноличната власт е решен в т. нар. „самодържавие“. Руските революционни демократи не навикдаха самодържавието и го смятаха за голям срам за Русия, знак, че Русия е недемократична и изостанала. Но славянофилите имаха друго разбиране. Те смятаха, че това е добра (дори идеална) за Русия форма на съществуване на „властта, която е от Бога“. Царят самодържец е поставен от Бога и е отговорен

ви гладко, много скоро ще се окаже, че вашето недоволство към такса „такса“ ще е незаконно. Срокът за това недоволство ще е изтекъл. При неплащане на такса „такса“ вие вече ще сте нарушител. Престъпник. Тогава няма да получите защита от правосъдието, защото то спазва законите. Няма да получите защита от медиите, защото те работят друго, пък и са ви информирали. Може да получите само бърз кредит за да си платите глобите.

Днес, обсъждайки водомерите, трябва да оценим човешината в средновековните закони, защото там сексът, който се е полагал на богатата, е бил еднократен, докато в пазарното ни демократично общество е задължителен и месечен.

Както и да е. Аз пообсъждах, пообсъждах и сега е ваш ред. За довиждане искам да ви предупредя да не се връзвате на следните твърдения:

Такса „такса“ е за ваше улеснение.

С такса „такса“ ние подобряваме услугите си.

С такса „такса“ ние ви таксуваме за това, че получавате една сертифицирана европейска услуга.

А най-отдолу с много ситен шрифт ще пише: „Таксата за таксуване също се таксува.“

знак. Бедността и богатството формират неравенства, които въвеждат хората в определени допълнителни зависимости – най-малкото в тази, че е живее без общество. „Извън обществото“ означава „близо до обществото“ и в някакво общуване. Но всички да са самостоятелни, автономни, неорганизиранни – това просто е невъзможно. Свободата на организираните е различна цел. Тази потребност автоматично произвежда енергията на властта, която енергия е неотразима и подчинява незабавно тези, които влизат в това обединение. Инак че то би било или невъзможно или съвсем краткотрайно и ще се разпадне малко след създаването си. Човек трябва незабавно да се подчини на необходимия ред, структура, йерархия, принципи на взаимодействие с останалите и да е готов винаги да брани и съхранява въпросното обединение. Това са спонтанни действия, които не могат да бъдат препятствани. Възможни са разногласия по отношение на това кой да упражнява властта, но те бързо се различават, защото властта я получават най-авторитетните и енергичните. В началото е така: по-късно и тук възникват разногласия, докато не се установи траен механизъм на формиране управлението на общността.

Никой обаче не мисли, че създаването на общността с йерархия и власт ще накърни личната свобода и ще създаде нови зависимости и противоречия. Защото това е необходимо по имуществен при-

знак. Бедността и богатството формират неравенства, които въвеждат хората в определени допълнителни зависимости – най-малкото в тази, че е живее без общество. „Извън обществото“ означава „близо до обществото“ и в някакво общуване. Но всички да са самостоятелни, автономни, неорганизиранни – това просто е невъзможно. Свободата на организираните е различна цел. Тази потребност автоматично произвежда енергията на властта, която енергия е неотразима и подчинява незабавно тези, които влизат в това обединение. Инак че то би било или невъзможно или съвсем краткотрайно и ще се разпадне малко след създаването си. Човек трябва незабавно да се подчини на необходимия ред, структура, йерархия, принципи на взаимодействие с останалите и да е готов винаги да брани и съхранява въпросното обединение. Това са спонтанни действия, които не могат да бъдат препятствани. Възможни са разногласия по отношение на това кой да упражнява властта, но те бързо се различават, защото властта я получават най-авторитетните и енергичните. В началото е така: по-късно и тук възникват разногласия, докато не се установи траен механизъм на формиране управлението на общността.

Никой обаче не мисли, че създаването на общността с йерархия и власт ще накърни личната свобода и ще създаде нови зависимости и противоречия. Защото това е необходимо по имуществен при-

УМИЛЯВА КАК ТОЛКОВА НЕВЕЖ ИКОНОМИЧЕСКИ ЧОВЕК МОЖЕ ДА Е ШЕФ НА МВФ

Както знаете всички, Сталинка ми е любимата финансово неграмотна жена.

Едва ли знае разликата между акция и облигация. Умилява как ТОЛКОВА икономически невеж човек може да е шеф на МВФ. Всъщност, изхождайки от факта, че това е политическа организация, естествено е на амбразурата да има една вечно ухилена и изпразнена от съдържание говореща тиква.

Знаете ли, сънародници, в България отдавна е минало времето за дипломатично говорене, когато нещата касаят екзистенциални материи.

Просто не мога да се аргументирам финансово, когато пред мен има една невежа селянка с лепенка Харвард и тя като Киро Тъпото.

Тази особа за тръч път изрича думата „България“, откакто е шеф на МВФ, и вижте в заглавието точно в какъв контекст.

Как точно ще се увеличат инвестициите в България след набуването ни в еврозоната само тя си знае.

Завършила е политикомика в УНСС, когато се наричаше „Карл Маркс“ през далечната 1976-а, а на дипломата й пише Сталинка Георгиева, обаче Харвард, майна... на курс е Халвард.

Помните ли, говориха ви, че ще дойдат инвестициите... само да бутнете социализма... Помните ли, обясняваха, че инвестициите ще дойдат, като влезете в НАТО... Помните ли,

че щяха да дойдат с влизането в Евросъюза... Е сега да знаете ще дойдат - Сталинка твърди - когато приемете еврото.

Това, че еврото скоро няма да го има, защото няма да има икономика в централна Европа, е далеч над интелекта на Сталинка.

Винаги гледайте базовото им образование!

При социализма политикономика в УНСС завършваха най-големите идиоти и хлъзгави партийни карьеристи.

III: Да идва по-скоро и

ча и да не си въобразява, че е всесилен и че всичко му е позволено. Първият човек се изкуши да приеме, че свободата му е безгранична и че изборът му не е погрешен, защото друг му го е внушил. Затова и не се покоя и не поиска прошка. Така той сам ограничи своята свобода, която без осъзнаване на греха изключва показанието и не може да бъде истинска.

Адам и Ева са изгонени от Рая, но те не възприемат наказанието като унижение. Защото Бог, когато наказва, не унижава. Те ще страдат, но той ги предупреждава за всичко, което им предстои. И ще им помага и съдейства, когато те поиска. Най-важното: Той им остава свободата, която им бе дал.

Но тук има нещо особено и важно, което Ерих Фром в есето „Неподчинението като душевен и нравствен проблем“ не тълкува вярно. Защото подхожда към проблема като типичен буржоазен човек, отдалечил се от вярата и предпочел неоезическото и протестантството през истинската вяра.

Истинският християнин се определя като „раб Божий“ и знае, че всичко, което идва от Господа, е добро и в полза за неговото спасение. Той наистина е раб, роб и това съвсем не го обижда – напротив, изпълва го с радост и благодарност.

За истинския християнин, но за средновековния, да си роб на човек също не е унижител-

но. А да си господар, не означава, че притежаваш човека, за да си правиш с него каквото поискаш. Ти си господар, за да се грижиш за роба; както робът е длъжен да се подчинява и да служи на господаря си. Създава се взаимоотношение, отречено от Модерната епоха и напълно непонятно за модерния човек.

Самата власт е от Бога и християнинът е длъжен да й се подчинява. И да се бори със сатаната. Всичко в християнството е послушание (т. е. подчинение) и всичко се извършва с благословение.

Това за християнина е истинската свобода!

Днешните изследователи смятат, че е ненужно да разглеждат християнската идея за свобода, защото тя е неприложима сред хората, които не се считат християни и не са вярващи. Пък и тези, които са вярващи и въцърковени, са със светски възгледи. Твърде малко са хората с религиозно съзнание, за да е приложима в целия му вид Христовото учение. Но това е презумпция. Тя може да се взима предвид, ала не бива да се абсолютизира – още по-малко да се смята, че щом Църквата е отделена от държавата, действат единствено светските закони и правила.

Когато търсим истината, не бива да забравяме, че Христовото учение я съдържа в абсолютен вид.

това евро, че най-накрая да се свърши с цялото ни политикономическо безумие, наречено България днес. Тая извратена палачовщина, наречена „демокрация“, издигна на властови постове най-отвратителните хора от нацията ни. Другите бяхте смазани, третите избягаха.

III: Доскоро мислех, че най-отвратителното поколение в историята на България е това на Сталинка, обаче от известно време мисля, че е наше, родените през седемдесетте. Само хвърлете око на пълнежа в Народното събрание. Спонтанното гадене е неизбежно.

Димитър Гетов

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ

Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГОЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛОНОВ
Проф. д-р инж. Илко СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат е оригинал по стандарт 30 реда, 60 машинписни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 28.06. в 13 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа ISSN 1310-8492

Панко АНЧЕВ

И за свободата не бива да се говори като за нещо постоянно и неизменно, неподвластно на времето и обстоятелствата, на разбирането за човека и общественото устройство. Още по-малко да пренебрегваме основната идея, на която е подчинено общественото устройство – било то религиозна или политическа. Както и от произтичащите от тази основна идея разбирания за живота, човешкия бит, доброто и злото.

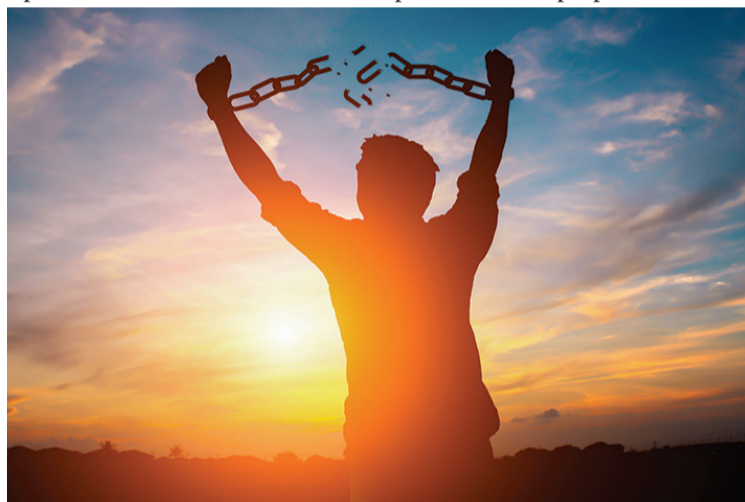
Свободата не е една и съща по цялото земно кълбо. Различията между хората и нациите са толкова съществени, че се обособяват и открояват в разбирането за свободата и в устройството на живота им съобразно това разбиране. Как тогава да се даде изчерпателно, точно и общовалидно за всички времена, народи, цивилизации обяснение на понятието „свобода“? То наистина не може да бъде абсолютно, т. е. да се отнася до всички епохи, социални системи, идеологии, политически възгледи, религиозни убеждения. Всички те имат своите разбирания и представи за това какво означава да си свободен или поробен и доколко е унижително да си роб, подчинен на тиран или робовладелец.

Свободата, без съмнение,

По повод „Етиен дьо ла Боаси, Ерих Фром, Пол Валери. „Дишай. От доброволното робство до неподчинението и свободата“, съставител и въвеждаща студия Лидия Денкова, С. изд. „Захарий Стоянов“, 2024

е историческо и политико-идеологическо понятие. Съобразно времето и идеологиите нейната липса поражда унижително състояние, а борбата за усвояването ѝ е високо достойнство или биват така обяснявани, че да не предизвикват негативни чувства и оспорване на властта.

Буржоазната епоха по същество унифицира разбирането на свободата, като остави на различните идеологии и конфесии някакво разнообразие в представите за нея. Да си свободен е идеал за всеки модерен човек, а е позорно да си роб, който търпи и не се бунтува, за да извоюва свободата си. Нашата епоха обича да разсъждава върху това понятие, да му придава различна енергия и сила, нюанси и смисъл. Но е трудно да се приеме, че свободата е най-ва-

жната характеристика на новото време и че буржоазната държава е държава на свободния човек.

Модерната епоха открито наклевети Средновековието, че е епоха на мракобесие, потисничество, липса на свобода. Този аргумент привлече новите тогава хора да се противопоставят на аристокрацията, да отрекат нейната власт и държава, за да се включат в буржоазната ре-

волюция и установят веднъж за винаги свободата като начин на живот. И така да ги подготви за включване в буржоазната революция и отнемане на икономическата и политическата власт от аристокрацията. И до ден днешен битова тази оценка, макар съвсем да не е вярна. Но от нея произлиза и се доказва тезата за днешния свободен свят. На нея ѝ се придава научен и безспорен смисъл, макар, колкото и невероятно да звучи подобно твърдение, съвсем да не е доказана и аргументирана.

В една малка книжка под заглавие „Дишай. От доброволното робство до неподчинението и свободата“ проф. Лидия Денкова, известен философ и преводач на философска литература, е събрала три много интересни есета от трима автори, живели в три различни епо-

хи, посветени на свободата, робството и неподчинението, ще ми помогне да покажа това. Авторите са Етиен дьо ла Боаси (1530 – 1563), Ерих Фром (1900 – 1980) и Пол Валери (1871 – 1945). Трите есета са обобщени от съставителката в интересен аналитичен коментар „Хоризонтът на свободата в отгласите на една несвоевременна реч“, който предлага всъщност едно днешно разбиране на свободата, продължение, но и нюансиране на схващанията на тримата големи мислители от XVI, XIX и XX век.

ВЪЗПЯВАМ ТЕБЕ, МАЙКО СВОБОДА.

Веселин Ханчев

*Възпявам те със ветрове попътни,
с небе, в което мълнията тътне,
с дървета, натезжали от гнезда,
възпявам те с поеми и машини,
на моите дъщери с очите сини,
с полетата, димящи под дъжда.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам те с реките и слънцата,
с усмивките и чашата налята,
с набъбналите устни и грозда,
възпявам те с ръцете, слети в мрака,
със бялото дихание на влака,
с парчето хляб и глътката вода.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам те със твоя свят край мене,
че той от теб в стенания роден е,
че той на гневна есен е плода,
възпявам тази есен, през която
човечеството, станало крилато,
бе стигнало до първата звезда.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

*Възпявам твоите червени нощи,
в които сам не бях заченат още,
но бях човек, преди да се родя,
възпявам твойта кръв и твойта сила,
и одгърът, на който си родила
в единствен ден един милиард чада.*

Възпявам тебе, майко Свобода.

И за тримата, както и за проф. Денкова свободата е възвишено понятие, основание за гордост, ако си свободен, и презрение към сляпото подчинение и робството, ако нямаш достъп до свободата. Такава е настройката на модерния буржоазен човек, независимо кога и къде живее. Както показват и тримата, коренът на това раз-

бирание е античността, която уважава свободата и презира подчинението и диктатурата – особено едноличната. Но нейната свобода не е за всички! Не е за всички, но иначе е добре мотивирана и мотивацията ѝ служи и на модерния човек да утвърди себе си и отрече Средновековието.

На стр. 10

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Сега тече абонаментната кампания на Български пощи и на фирма „Доби прес“, с които редакцията има договорни отношения за 2024 г. Целта, непостигната в предишните години остава същата и през 2024 г.: 1000 целогодишни абонамента! Ние знаем, че ви е трудно и с притеснение отправяме тази пока-

ВЕСТИК „НОВА ЗОРА“ Е ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА В. „ЗОРА“, ИЗЛАЗАЛ ОТ 14 МАЙ 1990 Г. ДО 16 ЮЛИ 1996 Г. НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

на за подкрепа. Вече се пресрамахме и през отминалата година съобщихме, че приемаме и дарения. Благодарим на всички, които се отзоваха. Ако целта от 1000 абонамента не бъде постигната единствената възможност ще остане вашата целева подкрепа. Процесите протичат все по-скоротечно и става все по-реален образът на онзи вторник, в който има опасност

да не се състои срещата ни с вас. За много централи и институции това би било повод за празник, но ние вярваме, че това не е ваше желание. Можехме да ви спестим казаното дотук, ако все пак беше възможно преодоляването на изкуствените препятствия пред разпространението на вестника. Уви.

Във всяка пощенска станция, до

15 число на всеки месец, очакваме да се абонирате за в. „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена – 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин, вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в Български пощи остава непроменен – 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимият за България вестник.